

Žalobce, kominický mistr, přednesl, že mu žalovaná firma, jejíž podnik leží v obvodu příkázaném mu k vymetání, nedovolila vymetání komínů, ač byl k tomu ochoten, a domáhá se proto na ní náhrady škody tím mu vzešlé, opíraje žalobu též o předpisy §§ 1155, 1168 obč. zák. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Živnostenskou koncesi, kterou uděluje veřejná správa, nabývá koncesionář živnostenského oprávnění k pracem do té které živnosti spadajícím, tedy v souzené věci k pracem vymetacím. Avšak tím nevzniká soukromoprávní poměr mezi kominickým mistrem a majitelem podniku, v kterém má býti podle § 9 požárního řádu č. 45/1876 z. z. čes. komín čištění. Takovýto poměr může býti, jak nejvyšší soud vyložil již v rozhodnutí č. 8772 Sb. n. s., od něhož není příčiny se odchýliti, založen jen smlouvou buď výslovně nebo mlčky sjednanou. Periodické vymetání komínů jest předepsáno v zájmu veřejném požárními řády (§ 9 pož. ř. z 25. května 1876 č. 45 čes. z. z.). Každý majitel domu, továrny a t. d. musí tedy pověřiti některého z mistrů kominických, oprávněných pro příslušný obvod, vymetáním komínů. Podle žalobcova dopisu na správu žalované firmy ze dne 9. května 1932 žádal žalobce žalovanou, aby mu do 14 dnů oznámila, kdy má komíny vymetati. Žalobce se tudíž nabídl k vymetání komínů, avšak, jak nesporno, až dosud marně, neboť žalovaná se zdráhá dovoliti mu to. Bylo také zjištěno, že žalobci byl politickým úřadem ve smyslu § 42, odst. 3, živn. ř. příkázán obvod, v němž jest podnik žalované firmy, a že jest oprávněn tam vykonávati živnost kominickou. Žalovaná porušila tedy tím, že žalobci vymetání nedovolila, přes to, že se jí k tomu účelu výslovně nabídl, předpisy § 9 uved. pož. řádu a § 42, odst. 3, živn. ř. Tím se však provinila i podle § 1311 obč. zák., neboť bezprávným jednáním žalované byly porušeny právě ty zájmy, které jsou chráněny uvedenými předpisy, totiž že žalobce musí býti jako k tomu výhradně oprávněný kominický mistr připuštěn k vymetání komínů u žalované. Proto jest žalovaná práva z náhrady škody, která žalobci tím vznikla, neboť bezprávné jednání žalované jest v příčinné souvislosti se žalobcovou škodou, spočívající v tom, že mu ušlo vymetání komínů. Výše tohoto odškodnění nebyla napadena.

Čís. 15780.

Kdo při dražebním roku přemluvil koupěchtivé, aby nedražili, dopustil se bezprávného činu, zapověděného dvor. dekretem ze 6. června 1838 č. 277 Sb. z. s., a odpovídá za to, oč se jeho jednáním dosáhlo méně na nejvyšším podání.

Povinný jest oprávněn domáhati se toho, aby nejvyšší podání bylo doplněno na výši, které by se dosáhlo, kdyby tu nebylo bezprávného jednání škůdce.

Pokud jest uložiti zavázanému k náhradě škody složení náhrady u soudu rozvrhujícího.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1937, Rv II 115/35.)

Žalovaný přemluvil při dražbě žalobcových nemovitostí Františku S-ovou a Tomáše H-ě, aby nedražili, a proto místo 25.000 Kč bylo dosaženo pouze 10.350 Kč nejvyššího podání. Prvý soud uznal podle žaloby na náhradu toho, oč bylo dosaženo méně na nejvyšším podání, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu s dodatkem, že náhradu jest složiti u exekučního soudu.

Důvody:

Oba nižší soudy usoudily, že jednání žalovaného při dražebním roku bylo činem bezprávným, zapověděným podle názoru odvolacího soudu § 7 zák. z 21. prosince 1932 č. 1 Sb. z. a n., správně však, ježto jde o dražbu konanou již 23. září 1932, dv. dekretem ze dne 6. června 1838 č. 277 Sb. z. s. (Sb. n. s. rozh. č. 10578). Odvolací soud však přes to zamítl žalobu o náhradu toho, oč se jednáním žalovaného dosáhlo méně na nejvyšším podání, a to proto, že prý z toho žalobci dosud žádná škoda nevznikla. Tomuto názoru odvolacího soudu právem vytýká žalobce právní mylnost (§ 503 č. 4 c. ř. s.). Vždyť již tím, že bylo dosaženo menšího nejvyššího podání, byli poškozeni nejen knihovní věřitelé, kteří byli na ně odkázáni a vyšli na prázdno, nýbrž i dlužník, neboť o to, oč jeho nemovitost byla laciněji prodána, byla zkrácena úhrada určená pro jeho věřitele a tedy také jeho jmění. Žalobce jest tedy podle § 1323 obč. zák. oprávněn domáhati se toho, aby nejvyšší podání bylo doplněno na výši, které by se dosáhlo, kdyby tu nebylo bezprávného jednání žalovaného. Odůvodněnou ovšem zůstává obava, že by vyplacením náhrady přímo žalobci mohli býti poškozeni jeho věřitelé. Tomu však jest možno předejít tím, že se náhrada složí u exekučního soudu na dosažené již nejvyšší podání. To, že žalobce sám nenavrhl, aby náhrada byla složena u soudu, nevádí, jak bylo zevrubně vyloženo již na př. v rozhodnutích uveřejněných ve Sb. n. s. pod č. 4747, 7773, 8827, 10754.

Čís. 15781.

Zvýšenie dôchodkov na základe štátneho príspevku podľa § 176 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. v znení zák. č. 117/1934 Sb. z. a n. vzťahuje sa na všetky dôchodky vyplývajúce z penzijného poistenia, tedy aj na dôchodky poistencových pozostalých.

(Rozh. z 12. januára 1937, Rv III 669/36.)

Žalobkyňa — vdova po zamestnancovi žalovanej firmy — domáhala sa žalobou na žalovanej titulom náhrady škody zaplattenia rozdielu medzi pohrebným, vdovským, sirotským dôchodkom, ktorý jej bol pri-